

Razantná cieľavedomosť

Spracované podľa knihy Neodolateľný rebel od Johna Eldredge

21 *Odvtedy začal Ježiš poukazovať svojim učeníkom na to, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, bude zabitý a na tretí deň vzkriesený.*

22 *Peter ho vzal bokom a začal mu dohovárať: Nech ti je Boh milostivý, Pane! To sa ti nesmie stať!*

23 *Ale on sa obrátil a povedal Petrovi: Chod' za mňa, satan! Si mi na pohoršenie, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské! (Mt 16, 21 – 23)*

Tak teda, počkať! Toto vôbec nie je obraz Ježiša, o ktorom sme hovorili naposledy. Čo usudzujeme z náhlych zmien Ježišových nálad, ktoré sa objavovali ako blesk z jasného neba?

Ak by sa takto správali deti, poslali by sme ich do svojej izby. Máme tu zrazu všetko možné, len nie láskavého a mierneho muža alebo dvojrozmernú pasivitu.

Z nejakého dôvodu však zabúdame, že Ježiš pôsobí na nepriateľskom území. My si zvykneme pri počúvaní evanjelia premietat' idylické pozadie a starobylé čaro z turistických prospektov Stredného východu – malebné dedinky, rušné trhoviská plné farieb a vôní, vysmieme deti a Ježiša, kráčajúceho tadiaľ ako syna, vracajúceho sa domov zo štúdií. Zabúdame, že Jeho život súvisí s Jeho poslaním.

Jeho príbeh sa začína genocídou – vyvraždením neviniatok, svätá rodina musela utiecť do Egypta a zostať tam až pokým Herodes nezomrel. To znamená, že mu po celý čas hrozilo nebezpečenstvo smrti. Dokonca zasahoval sám Boh Otec, keď poslal svojho anjela, aby dal sv. Jozefovi pokyny, kam má so sv. rodinou odísť a dokedy tam má zostať.

Možno sa pýtame: Prečo jednoducho Boh Herodesa neodstránil? Alebo neposkytol svojmu synovi nejakú špeciálnu ochranu, napr. anjelov?

A tak v krátkom čase od začiatku Ježišovho verejného účinkovania sa začína hra na mačku a myš:

1 *Potom Ježiš chodil po Galilei. Nechcel totiž chodiť po Judsku, lebo Židia ho chceli zabiť. (Jn 7, 1)*

14 *Farizeji však vyšli von a radili sa o ňom, ako ho zahubiť.*

15 *Keď sa Ježiš o tom dozvedel, odišiel odtiaľ. (Mt 12, 14 – 15)*

39 *Tu ho znova chceli chytiť, ale on sa im vymkol z rúk.*

40 *Opäť odišiel za Jordán, na miesto, kde Ján pôvodne krstil, a zostal tam. (Jn 10, 39 – 40)*

● Čo myslíte, prečo Boh Otec nezariadil svojmu Synovi život bez nebezpečenstva?

Určite chápeš, že Ježiš bol prenasledovaný muž?

Nevychutnáme si bohatosť Ježišovej osobnosti, ani nepochopíme Jeho skutky, pokiaľ ich nezačleníme do súvislostí – ide o muža operujúceho hlboko v nepriateľskom území. Toto pomáha dokresliť obraz o Ježišovej mimoriadnej aktivite na stránkach evanjelia a pomáha odstraňovať to zhovievavé zahmlievanie falošnou nábožnosťou, ktoré sa nám vytrvalo vkráda do čítaných textov. Zároveň však dodáva dojemnú vecnosť chvíľam, v ktorých Ježiš niečo o sebe prezrádza:

20 *Ježiš mu však odpovedal: Líšky majú svoje nory a nebeské vtáky hniezda, Syn človeka však nemá kde hlavu skloniť. (Mt 8, 20)*

Prečo? Lebo ho prenasledovali.

A nebolo by správnejšie povedať, že Ježiš je prenasledovateľom?

Keď po 30-tich rokoch života takmer v úplnej skrytosti, vystupuje na verejnosť, aby splnil svoje poslanie, začnú ľudia ale aj démoni pociťovať Jeho nazastaviteľný zámer:

31 Potom zišiel do galilejského mesta Kafarnaum. Tam po sobotách vyučoval.

32 Obdivovali ho a žasli nad jeho rečami, lebo v jeho slove bola moc.

33 V synagóge bol človek posadnutý duchom nečistého démona, ktorý silným hlasom vykrikoval:

34 Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zahubiť? Viem, kto si. Si Boží Svätý.

35 Ježiš pohrozil démonovi: Mlč a vyjdi z neho! Démon hodil človeka medzi nich, potom z neho vyšiel, ale neublížil mu.

36 Všetkých sa zmocnila hrôza a hovorili si medzi sebou: Čo je to za slovo, že takou mocou a silou rozkazuje nečistým duchom a tí vychádzajú?

37 A zvest' o ňom sa rozšírila po celom tom kraji. (Lk 4, 31 – 36)

Náročnosť niečoho takého nedokážeš posúdiť, pokiaľ to sám neskúsiš. Väčšina z nás by určite nešla v noci cez neosvetlenú aleju, ak vy sa tomu dalo vyhnúť.

○ Zažili ste niekedy taký smrteľný strach, že vám zvieralo hrdlo a mali ste pocit, že pri najmenšom pohybe v okolí začnete vrieskať?

A Ježiš chodí priamo k ľuďom s penou na ústach, úplne posadnutých zlým duchom a bezprostredne sa s nimi konfrontuje. S plným vedomím, naozaj urputne.

A potom to príde. Prichádzajú hromy blesky v chráme:

13 Blížila sa židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema.

14 V chráme našiel tých, čo predávali voly, ovce a holuby, i peňazomencov, čo tam sedeli.

15 Urobil si z povrázkov bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a voly.

Peňazomencom rozhádzal peniaze a poprevracal stoly

16 a tým, čo predávali holuby, povedal: Odneste to odtiaľto! Nerobte tržnicu z domu môjho Otca!

17 Tu si jeho učeníci spomenuli, že je napísané: Horlivosť za tvoj dom ma stravuje. (Jn 2, 13 – 17)

V priebehu dvoch veršov Ježiš vyprázdnil chrám. Preberme si to však podrobne.

Ježiš si všíma zlomyseľné figle svojich prenasledovateľov a potom sa poriadne rozhnevá. Istý čas venuje príprave zbrane. Odkiaľ mal povrázky? Musel si ich niekde navôkol zadovážiť, a po zrelej úvahe ich potom trpezlivo splieta a vyrába účinný a účelný bič – vie totiž, ako pohnúť množstvom dobytky a farizejskými ziskuchtivcami.

Ak by išlo len o obyčajný výbuch hnevu, mal dosť času, aby sa počas prípravy biča upokojil.

Tentoraz ide však o plánovaný a oprávnený útok.

(znepokojujúce najmä pre pacifistov)

Podľa textu evanjelia použil Ježiš tento bič, aby vyhnal z chrámu všetkých, aj ovce a dobytok. Dobytok držali vo zvláštnych ohradách, tieto zvieratá celé hodiny stáli na mieste, malátne a ospalé. Zrazu nad nimi švihne bičom rozhnevaný muž a začne sa zmätok. Hromadná panika! Zvieratá zachvátí strach a zbesilo sa ženúce preč prerážajú ohradu, kopytá sa im v tom šialenom zmätku kľžu po dlažbe, čo v nich vyvoláva ešte väčšiu hrôzu. Ten zmätok, krik ľudí a bľačanie a mučanie zvierat musel byť ohlušujúci.

Evanjelium ďalej pokračuje, ako Ježiš rozsypal peniaze peňazomencom a poprevracal im stoly. Peňazomencomi, rozumej muži, ktorí si zarábajú zdieraním druhých – zvykli na nich vyesdávať. Ako ľahko a rýchlo sa postavíš a vymočeš si nohy spod stola, ktorý pred tebou práve niekto prevrátil? Ešte viac spanikáriš.

Mimochodom, mince – Ježiš im nedovolil pozbierať si ich a odísť ako sa patrí. On im tie peniaze porozhadzoval. Keď sa prevráti stôl s kopou peňazí, lietajú na všetky strany a odskakujú od dlažby, kotúľajú sa všetkými smermi. Viete si predstaviť ten chaos, keď sa na kamennú dlažbu naraz zosypú stovky mincí?

Ježiš je tu rázny a cieľavedomý muž. Jeho zanievanie však nie je bezohľadné, ani si nekráti dlhú chvíľu. Uprostred tohto chaosu sa ohľaduplne postará o holubice v klietkach a káže ich odniesť. Ak by ich Kristus zhodil na zem ako stoly, vtáky by sa určite zranili. On im však nechce ublížiť.

Uvažujme. Mohol by malý, ustrašený človečik vyvolať takúto dlhotrvajúcu búrku? Ved' vyhnať všetkých z chrámu, to si vyžaduje viac než pár sekúnd a zopár úderov!

Toto je náš Ježiš.

Úžasné vlastnosti – zvlášť ak ich prirovnáme k súčasnosti, keď sa pochybnosť maskuje ako pokora, pasivita sa vydáva za odpočinok a oslabená nerozhodnosť figuruje ako pokojamilovné osvietenstvo.

Ježiš bol aj jemný a pokorný, no jeho rázna cieľavedomosť na seba púta pozornosť. Všimni si ho pred Lazárovým hrobom:

32 Keď Mária prišla na miesto, kde bol Ježiš, a zbadala ho, padla mu k nohám a povedala: Pane, keby si bol býval tu, nebol by mi brat zomrel.

33 Keď Ježiš videl, že plače a že plačú aj Židia, ktorí prišli s ňou, zachvel sa v duchu a vzrušený... (Jn 11, 32 – 33)

Výraz „zachvel sa a vzrušený...“ pôsobí beznádejne a neurčito. Ja sa chvejem, keď som dojatý alebo mám strach. Oxfordský profesor môže mať problémy a môže byť „vzrušený“, keď stretí svoje poznámky. Koreň gréckeho slova v tomto prípade znamená „odfrkávať v hneve“ ako bojový kôň. V preklade Biblie do súčasnej angličtiny je tento výraz preložený ako „hlboký hnev, ktorý v ňom vyvierá“. To už znie trochu lepšie.

Ježiš je kniežaťom života, ktoré prišlo na tento svet, aby sme mali život – aký je teda jeho osobný postoj k smrti? Tentoraz k smrti svojho blízkeho priateľa? Všetci sa smrti bojíme a nemáme ju radi.

Ježiš mal podobne silné pocity. Že sa v evanjeliu hovorí, že Ježiš sa zachvel, že bol hlboko dojatý, neznamená to, že by ho niekto musel podopierať aby premožený zármutkom dokráčal k hrobu.

Začalo sa v ňom vzráhať niečo hrozivé. Hnev bojového koňa sa dostáva do druhého kola:

38 Ježiš sa znova rozochvel a pristúpil k hrobu. Bola to jaskyňa uzavretá kameňom.

39 Ježiš povedal: Odval'te kameň! Marta, sestra mŕtveho, mu povedala: Pane, už páchne, ved' je už štyri dni mŕtvy!

40 Ježiš jej odpovedal: Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?

41 Odvalili teda kameň. Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul.

42 Ja som vedel, že ma vždy vypočuješ, ale pre zástup, ktorý tu stojí, som to povedal, aby uverili, že si ma ty poslал.

43 Keď to povedal, zvolal silným hlasom: Lazár, pod' von! (Jn 11, 38 – 43)

Ak by sme tento príkaz počuli, zaregistrovali by sme mohutnosť v jeho hlase. Ján používa výraz „veľkým hlasom“, čiže rovnaké ako pri opise utišenia búrky na mori. Ježiš Lazára neprosí, aby vyšiel z hrobu von, ani mu to nenavrhuje. On mu prikazuje žiť, a to razantnosťou hromu a intenzitou blesku. A Lazár, trochu nemotorne, vychádza z hrobu von ako múmia:

44 *A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plátnom a jeho tvár bola obviazaná šatkou. Ježiš im povedal: Rozviažte ho a nechajte ho odísť! (Jn 11, 44)*

Ježiš zakončuje túto svoju „prácu“ veľmi prakticky – prikazuje im, aby ho rozviazali: „Rozviažte ho a nechajte ho odísť!“ – ako vyjednávač s rukojemníkmi, ktorý práve oslobodil obeť.

○ Ako sa vy pozeráte na tento prejav Ježišovej osobnosti?

Všetky tie emocionálne výbuchy, ktoré nás možno aj pri čítaní evanjelia prekvapia, však majú svoj zmysel, ak pochopíme, že tento muž má svoje poslanie. Že ten istý muž, ktorý vie byť taký hravý a láskavý, sa dokáže pre vec aj zapáliť. Ak spoznávame skutočného Ježiša, musíme vedieť, že táto nezastaviteľná cieľavedomosť je nevyhnutnou podstatou jeho osobnosti.

Svedčí o tom aj príroda. Predstavte si afrického leva, ktorý číha a potom prenasleduje svoju korisť. Alebo pohľad horskej gorily, ktorá kontroluje votrelca, ktorý prekročil pomyslenú hranicu jej teritória. Či samicu grizlyho, keď niekto ohrozuje jej mláďatá.

A predstavte si, že ju nesledujete v prírodopisnom seriáli, ale naživo, zo vzdialenosti zopár desiatok metrov...

V prírode je všetko desivo cieľavedomé – odráža predsa osobnosť umelca – jej stvoriteľa.

O tomto už vieme, vďaka tomu máme pôžitok aj zo značne provokatívnych Ježišových skutkov súvisiacich so sobotou. Túto stránku Ježišovej osobnosti nemohlo podnieť nič iné ako, len povýšenecká náboženská falošnosť:

10 *V istú sobotu učil v ktorejosi synagóge.*

11 *Bola tam žena, osemnásť rokov posadnutá duchom nevládnosti. Bola zhrbená a nemohla sa vôbec narovnať.*

12 *Keď ju Ježiš zbadal, zavolať si ju a povedal jej: Žena, si oslobodená od svojej nevládnosti.*

13 *Položil na ňu ruky, ona sa hneď vzpriamila a oslavovala Boha.*

14 *Ale predstavený synagógy, pobúrený nad tým, že ju Ježiš uzdravil v sobotu, povedal zástupu: Je šesť dní, keď treba pracovať. V týchto dňoch prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, a nie v sobotný deň!*

15 *Pán mu odpovedal: Pokrytci! Či každý z vás neodväzuje svojho vola alebo osla od jasiel a nevodí ho napájať aj v sobotu?*

16 *A či túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan osemnásť rokov držal spútanú, nebolo treba z toho puta vyslobodiť v sobotný deň?*

17 *Keď to povedal, všetci jeho protivníci sa zahanbili, ale celý zástup sa radoval zo všetkých zázračných skutkov, ktoré Ježiš konal. (Lk 13, 10 – 17)*

Nič nedusí človeka viac ako náboženský fundamentalizmus. Žena, ktorú Ježiš uzdravil, 18 rokov dúfa, že bude oslobodená. Ježiš je postojom predstaveného znechutený a verejne ponízuje obrancov takéhoto svätého nevoľníctva.

Spomeňme si aj na utíšenie búrky na mori, potom stretnutie s Plukom.

Ježiš sa s búrkou vyrovnáva ako vojenský veliteľ: „Mlč! Utíš sa!“ Takto podobne rozkazuje aj nečistým duchom, aby vyšli z človeka.

V evanjeliu sv. Marka sa dočítame, ako z posadnutého človeka vyhnal celý pluk nečistých duchov. A keď im potom dovolil vojsť do stáda sviň a tie sa zrútili do mora, obyvatelia kraja ho prosili, aby odišiel z ich kraja. Ježiš sa preplavil na druhý breh len kvôli oslobodeniu jediného človeka.

Koniec-koncov, Ježiš predsa hovoril o dobrom pastierovi, ktorý zanechá svojich 99 oviec pre jedinú stratenú, aby ju išiel hľadať.

A keď potom vstupuje do Jeruzalema, pred Jeho najväčšou bitkou, nedá sa odradiť ani varovaniami svojich priateľov.

Ježišovi musíme priznať nenútenosť, voľnosť. Všetko nechá tak, len aby šiel za niekým, kto ho potrebuje. Zdá sa, že sa nikam neponáhľa. Jeho správanie však pochopíme až vtedy, keď budeme mať pred očami jeho razantnú cieľavedomosť.

Z prenasledovaného sa stáva prenasledovateľ, keď potom po ukrižovaní zostupuje Ježiš do pekla, stretáva sa so stvorením hrôzostrašnejším ako najhoršia nočná mora, donúti ho pred sebou pokľaknúť.

Extravagantná štedrosť

Hovorili sme o Ježišovej razantnej cieľavedomosti, o jeho hneve a emóciách, keď zachraňoval svoje ovečky z pazúrov nepriateľa. On miluje každého z nás nepredstaviteľnou láskou. Pozrime sa, ako nám neustále prejavuje svoju lásku.

○ Zažili ste niekedy vo svojom živote moment, keď ste pocítili mohutnosť a nádheru božieho stvorenia až vám behali zimomriavky po tele?

Umelec sa prejavuje skrze svoje dielo, ktoré vytvoril. Napr. taký oceán. Obrovské vlny sa večer s hukotom lámu na vzdialenom vlnolame a za ním je už len šíry nespútaný oceán. Čo nám to hovorí o Ježišovi? Aké slová nám zídu na um?

Majestátny, mocný, divoký, nebezpečný...

Áno, je búrlivý a vzrušujúci ako vyčistenie chrámu.

Ak však stojíš na jeho brehu, voda ti zľahka omýva nohy, víri, špliecha a vyťahuje spod tvojich nôh piesok, ako Ježiš, ktorý z nás vždy jemne stiahne prikrývku...

Pri nohách ti ležia roztrúsené mušličky, jemné a filigránsky vytvarované ako vzácne šperky z rúk šikovného klenotníka. Toto je dielo umelca s vycibreným vkusom a výnimočným zrakom. Ak je toto dielo umelca, čo nám napovie o samotnom umelcovi?

Všade na svete nás ohromuje nesmierna štedrosť a veľkorysosť, ktorou nás stvoriteľ zahŕňa. Ako si vysvetlíme túto výstrednosť, túto „márnotratnosť“? Aká osobnosť koná takýmto spôsobom?

1 Na tretí deň bola svadba v Káne Galilejskej a bola tam aj Ježišova matka.

2 Na svadbu pozvali aj Ježiša a jeho učeníkov.

3 Keď sa minulo víno, povedala Ježišovi jeho matka: Nemajú vína.

4 Ježiš jej odpovedal: Čo mňa a teba do toho, žena? Ešte neprišla moja hodina.
(Jn 2, 1 – 4)

Tu sa nachvíľu zastavme – akým tónom to Ježiš hovorí so svojou matkou?

Teraz všetko záleží na ňom. Je povznesený nad problémy obyčajných smrteľníkov? Ide o netrpezlivú poznámku? Je namrzený, podráždený?

Zdá sa, že Ježiš odpovedá matke dosť hrubo, ale my vieme, že to iste nie je tak, veď svoju mamu vrúcne miloval, ešte aj visiac na kríži organizuje, kto sa o ňu postará.

Krásu ich vzťahu sa tu jasne odzrkadľuje – Mária vie, kto je jej syn a vie tiež, že ho stačí iba požiadať. Odpoveď určite nebola povýšenecká, skôr blahosklonná, pretože sa ona hneď obrátila k posluhujúcim a povedala im:

„Urobte všetko, čo vám povie.“

5 Nato jeho matka povedala obsluhujúcim: Urobte všetko, čo vám povie!

6 Podľa židovských predpisov o očistení tam stálo šesť kamenných nádob na vodu, každá na dve či tri miery.

7 Ježiš povedal obsluhujúcim: Naplňte nádoby vodou! A naplnili ich až po okraj.

8 Potom im povedal: Teraz načrte a zaneste starejšiemu! A oni zanesli.

9 Keď starejší ochutnal vodu, zmenenú na víno, nevedel, odkiaľ je, no obsluhujúci, čo naberali vodu, to vedeli. Zavolať si ženicha

10 a povedal mu: Každý človek podáva najprv dobré víno a potom, keď si hostia vypijú, horšie. Ty si však zachoval dobré víno až doteraz.

11 Tento začiatok svojich znamení urobil Ježiš v Káne Galilejskej a zjavil svoju slávu. A jeho učeníci v neho uverili.

(Jn 2, 5 – 11)

Tak moment – šesť kamenných nádob na vodu, každá cca po 114 litrov! To dáva dokopy 684 litrov (evanjelista Ján zdôrazňuje, že nádoby boli naplnené „až po okraj“), čo predstavuje asi 977 fliaš vína!

Znie to dosť výstredne, avšak v písme sa zdôrazňuje, koľko presne bolo nádob, akú mali kapacitu a že boli naplnené až po okraj.

Je preto očividne dôležité množstvo, ktoré Ježiš „vyprodukoval“, a nemožno mu upierať preto právo na prejavenie svojej štedrosti.

Sv. Ján hovorí: „zjavil im svoju slávu“. Čo presne im Ježiš zjavil? Určite svoju silu a moc nad stvorením, ale je tu ešte niečo iné, niečo nádherné. Nielen že zabezpečil víno „zadarmo“, nejde len o trochu vína, aby bol zabezpečený posledný prípitok, ktorým by sa slávnosť dôstojne ukončila. Ježiš dáva hojne, ba až márnopratne. Dáva im 970 fliaš!

Tak ako keď apoštoli chytili po zmŕtvychvstaní 153 veľkých rýb (nie nejakých rôznej veľkosti...)

Ide tu Božiu šokujúcu veľkorysosť, ktorú vidíme často cez stvorené veci.

Ako hovorí prorok Izaiáš: „Zem je plná jeho slávy“

Text nám naznačuje, že Ježiš v tom čase ešte nemal v úmysle zjaviť svoju slávu, ale vypočul prosbu svojej matky. Je to pre nás aj povzbudením k modlitbe. Ako píše evanjelista sv.

Matúš: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám.“ (Mt 7, 7)

Ježiš nás nabáda, aby sme sa modlili, aby sme sa k nemu priblížili.

Ježiš nemal v úmysle zachrániť ženícha v trápnej situácii, ale aj tak to urobil. Dal mu do daru viac, než by vôbec niekto očakával. A svadba môže pokračovať ešte celé dni.

Úžasne veľkorysé. Presne ako žiara slnka. Každý deň zohrieva zem, kriesi rastliny na poliach, otvára kvety, kvôli nemu ráno začínajú spievať.

Každý deň ho máme pre seba celé hodiny.

Čo nám povie slnečná žiara o Ježišovej osobnosti? Čo nám hovoria naše zmysly, ktoré sme dostali ako dar?

Zrak – ktorým môžeme pozorovať a v duchu obdivovať a žasnúť nad genialitou Stvoriteľa.

Hmat – denne sa niečoho dotykame, cítime teplo, chlad, hladkosť či drsnosť povrchov...

Čuch – prenikavú vôňu pokosenej trávy, vlhkú lesnú pôdu, kvitnúce stromy ale aj pečené kurča, jahody...

Sluch – dážď klepotajúci na okennom parapete, detský smiech...

A chuť – banán, káva, čokoláda, čili, rezne...

Toľko pôžitkov nám sprostredkoval Boh už tu na zemi!

Čia šľachetnosť nás takto obdarováva? Krása je odpoveďou na každú otázku.

Preto ten, kto jasne nevidí nádheru stvorených vecí, je slepý;

ten, koho nepreberú toľké výkriky, je hluchý...

Preto otvor oči, vyburcuj sluch svojho ducha, otvor pery a zapoj srdce...

V obrazoch vecí vnímaných zmyslami vidíme Boha... v nich, pretože On je v nich.

Sv. Bonaventúra

Áno, stvorenie niekedy s krikom vyšle mätúci signál – strach, bolesť, zármutok. Oheň spaľuje, rieky zaplavujú, vetry sa menia v hurikány, Zem sa trasie tak silno, že mestá miznú pod ruinami. Pamätaj však, v raji to tak nebolo. Ľudstvo padlo a vydalo Zem diablovej.

Apoštol Pavol hovorí, že stvorenie túžobne vzdychá po dni svojho znovuzrodenia a obnovy, čo jasne dokazuje, že nie je všetko tak ako malo byť.

Ľudia však z toho usudzujú hroznú vec – že svet je taký, akým ho chcel mať Boh, čo je predpoklad, ktorý spôsobuje vo vede chaos. Z krásy, ktorá je tak štedro rozdávaná, to robí ešte šokujúcejšiu záležitosť, ale zároveň nám to dodáva odvalu.

Čo nám poskytuje dar vody? Môžeš v nej plávať, ale sa po nej aj plaviť. Môžeš ju piť, ale aj surfovať po nej. Z oblohy v enormných množstvách padajú kvapky, voda tečie v morských prúdoch aj riekach. Inak znie, keď tečie v potoku, inak vo vodopáde a úplne inak v tichu padajúcich snehových vločiek.

Spomeň si – srdce umelca sa prejavuje v jeho dielach

A teraz už naozaj – *Koho* to tu vlastne máme? Celá Zem je plná Jeho slávy.

Musíme však pochopiť dôležitý rozdiel medzi kresťanstvom a cirkevnou kultúrou. Nie je to to isté, často sa veľmi líšia. Osobitosť a charakter cirkevnej kultúry nesvedčí automaticky o Ježišovej osobnosti, ale o osobnosti ľudí, ktorí sú za túto oblasť zodpovední.

Žiaľ, svet sa pozerá na vysoké pokrývky hlavy, honosné ornáty, zlaté tróny, vitrážové okná a kadidlá, a z toho usudzuje, že taký nejaký musí byť aj Ježiš.

Ak sa konfrontuješ s niečím z cirkevnej kultúry, odpovedz si v duchu na otázku: „Platí toto aj o Bohu vetra a púšte, o Bohu slnečnej žiary a šireho mora?“ Tak totiž rozpoznáš množstvo nezmyslov falošnej nábožnosti

Hovorili sme však o štedrosti, behajúc očami hore-dole, ako hovorí Shakespeare: „Z neba na zem, zo zeme na nebo...“

Pozrime sa teraz zo stránok písaných prírodou k stránkam evanjelia:

1 Keď Ježiš zostúpil z vrchu, išli za ním veľké zástupy.

2 Tu prišiel k nemu malomocný, klaňal sa mu a hovoril: Pane, ak chceš, môžeš ma očistiť.
(Mt 8, 1 – 2)

5 Keď vošiel do Kafarnauma, prišiel k nemu stotník a prosil ho:

6 Pane, môj sluha leží doma ochrnutý a hrozne sa trápi.
(Mt 8, 5 – 6)

14 Keď Ježiš prišiel do Petrovho domu, videl jeho testinú ležať v horúčke.

15 Dotkol sa jej ruky a horúčka ju opustila. Vstala a obsluhovala ho.
(Mt 8, 14 – 15)

1 Po niekoľkých dňoch sa znovu vrátil do Kafarnauma. Roznieslo sa, že je v dome.

2 Nahrnulo sa ta veľa ľudí, takže už nemali miesta ani predo dvermi. A Ježiš im hlásal slovo.
(Mk 2, 1 – 2)

2 Sotva vystúpil z lode, hneď mu vyšiel oproti z hrobov akýsi človek s nečistým duchom.
(Mk 5, 2)

22 Tu prišiel k nemu jeden z predstavených synagógy menom Jairos. Len čo uzrel Ježiša, padol mu k nohám

23 a úpenlivo ho prosil: Dcéрка mi skonáva. Pod', polož na ňu ruky, aby vyzdravela a žila!

24 Ježiš s ním odišiel. Hrnulo sa za ním množstvo ľudí, ktorí ho tlačili zo všetkých strán.
(Mk 5, 22 – 24)

31 Povedal im: Pod'te vy sami do ústrania na osamelé miesto a trochu si odpočinite! Stále tam totiž prichádzalo a odchádzalo množstvo ľudí, takže sa nemali kedy ani najesť.

32 Odplavili sa teda loďou na pusté miesto do ústrania.

33 Mnohí videli, že odchádzajú, a zbehli sa ta pešo zo všetkých miest a predbehli ich.

34 Keď Ježiš vystúpil z lode, videl početný zástup a zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. Začal ich učiť mnohým veciam.

(Mk 6, 31 – 34)

Neskoro večer, skoro ráno, kráčajúc po ceste, uprostred jedla, doma, v cudzine, Ježiš ponúka a rozdáva. Svoj čas, svoje slová, svoj dotyk – všetko prúdi hojne ako víno v Káne.

Uvedomme si, že Ježiš nie je Superman, ako človek tiež cítil osamelosť, únavu.

Obdivuhodné, ak vezmeme do úvahy fakt, že je muž s poslaním „na život a na smrť“.

Márnotratne plytvá sám sebou.

A to je presne to podstatné – dáva sám seba, to je na tom také vzácne. Ježiš poukazuje na obilné pole:

24 Veru, veru, hovorím vám: Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.

(Jn 12, 24)

Ježiš týmto hovorí dôležitú vec – že prišiel preto, aby s nami prežíval svoj život. Predstav si tú všetku nádheru a rozmanitosť Jeho stvorenia, lebo v stvorení pulzuje život. Ježišov život, ktorý on štedro dáva všetkému, aby žilo.

A toto je život, ktorý nám ponúka On, toto je extravagancia, s akou nám ho ponúka.

Ježiš nielenže dal svoj život na ľudstvo, On aj dal svoj život ľudstvu. Denne nám ho ponúka ako mannu a touto mannou sa stáva Eucharistia, kde Ježiš extravagantne ponúka svoj vlastný život – seba samého, úplne, veľkoryso, štedro a veľmi jednoducho – ako kúsok chleba.